

Bo tež Josef i Galilejskeje, i města Nazaretha, do židowskeho kraja, k městu Davitowemu, kotremuž rěkaju Bethlehem, toho dla, so wón i doma a se schlachty Davitoweje běsche; so by bo dať sarišacž i Marju, swojej šlubjenej mandželskeju, kotraž běsche i czežkim žiwotom. A jako wonaj tam běschtaj, dóndže tón czař, so wona porodzić dyrbjesche. A wona porodzi swojeho přerjšcheho šyna a powi jeho do pjeluschkow a položi jeho do žłoba; pschetož woni njemějachu hewal žaneho ruma w tej hospodze. A pastyrjo běchu w tym šamym kraju na poli pola hórdow, czi wachowachu w nozy swoje šadla. A hlaj, toho Anjesa jandzel pschistupi k nim a jařnosčž toho Anjesa wobšwěczi jich; a woni bo jara wulzy bojachu. A tón jandzel džesche k nim: Njebóječe bo; hlaj, ja pschipowjedam wam wulke wješele, kotrež wšchemu ludu bo dostacž budže; Pschetož wam je bo dženska tón Šbóžnik narodžik, kotryž je Khrystuž tón Anjes w Davitowym měsce. A to měsce sa šnamjo, wy budžecze džěcžatko namakacž i pjeluschkami powite a w žłobje ležo. A hnydom bě tam pola toho jandzela ta šyla njebjeskeho wójšla; czi šhwalachu Boha a džachu: Čže seč budž Bohu w tej wyškosečži, měr na šemi a cžlowjekam dobre špodobanje. Šamjeń.

Kóždy wot naš i czařow džěcžastwa to sečenje šnaje a lubuje. Bo dalokich pucžach naš wono wjedže. Ale njeje hody pod Božo džěscžowym šchtomom najradšcho kóždy domach? Ženje naš i dalokeje zušby a šlužby tať móžnje domoj nje- cžehnje, kaž hody. A tola pójmy! My njetrjebamy pucžowarškeho kija, niz šlěbora a šłota, niz kubla a šamoženja; ale ššidla trjebamy, ššidla wěry a modlitwy. My njetrjebamy kóžže a želesnizy, a tola šhwatamy psches kraje a morja špěšnišcho hacž na hodlerškich ššidlach! Pójmy wšchitzy! Tu njeje ničto wušamknjenty, niz małe džěcžo, niz špróžny šchědžiwz, tež ty niz, ššepjetaza macžetka na twojim kješčku! Pójmy wšchitzy i nutrnej, wěrjazej wutrobu! Wohladajmy, ššto je na šemi a w njebješach psches Božu wěcžnu lubosečž sa naš bo štało! —